

Sygn. akt I CSK 255/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa P. [...] Sp. z o.o. w W.

przeciwko T. [...] Spółce z o.o. z s. w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 stycznia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę
7200 (siedem tysięcy dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód P. [...] sp. z o.o. w W. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 listopada 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości. Wątpliwości jakie pojawiły się na tle wykładni art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (jedn. tekst. Dz. U. z 2003 r., Nr 153, poz. 1503 ze zm.) związane z udzielaniem tzw. rabatu posprzedażowego, rozstrzygnął Sąd Najwyższego, w wyrokach z dnia 20 lutego 2014 r., I CSK 236/13 nie publ., z dnia 6 czerwca 2014 r., III CSK 228/13, nie publ. oraz z dnia 17 kwietnia 2015 r., I CSK 136/14 nie publ., nawiązując do stanowiska wyrażonego przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 16 października 2014 r., SK 20/12 oraz Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale (7) sędziów z dnia 25 czerwca 2012 r., OSNSAi WSA 2013/6/85. Jeżeli skarżący wykazuje, że w związku z wykładnią wspomnianego przepisu istnieją poważne wątpliwości to nie może jednocześnie zasadnie stwierdzić, że rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego oparte na tym przepisie jest oczywiście błędne, tym samym, aby skarga powoda była oczywiście

uzasadniona. Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.